

**Nefruudi viimne jummalaga
jätminne.**

I.

Pea tulleb aeg ja on jo lää,
Et ärra lahkumisse pääw
Mo süddant murrab minnu sees
Ja minnu silmad libbes wees.

Sest viimast korda nään ma föil
Ja mahha jäab se armas paif,
Kus ma ni laua elasin
Ja lapselt röömu tunda sain.

Need lohhad, kus ma laswasin
Ja farjas läisin, mängisin,
Kus römustusti ja furwastusti
Tean nore pöswe ellu lousti.

Kui wahhest farjas, mäda soos,
Kus vähma pilwest saela waus,
Kui ollid lemad kaddunud
Ja minna hirmust täidetud.

Ka wahhest südda römu täis,
Suus olli lahke laulu wiis;
Niiud on föik mööda ruttanud
Ja warju kõmbel kaddunud.

Föik armhad lohhad wöerad niiud
Ja nende juurest lähhen siit.
Nijamima, jäwad mahha ta
Mo kasju söbrad ohlama.

Kes mooga ühhes kaswasid,
Ka neil nään filmas piissaraid
Ja loen nende filmadejt,
Et lahkuminne raske wist.

Mo kasju wennad, nefrutid,
Ehk mooga ühhes soldatid:
Ma kuulen eemalt sangelt scalt,
Qui töstwad furwa kissa healt,

Sest naad teels süddant fergemaks
Ja laulu heale lahkemaks.
Oh! siiski, eimast kulajal
On südda hirmo wärrinal.

Sest kolle kuulda on se heal,
Üls kaebu helin leina seel.
Kus wöid sa raskest süddamest
Külganda römust laulukest?

Ets südda fest, mis temma sees
Jo tössist tahtmisi välja sees;
Sest mis sul liigub süddamees,
Se awaldab end laulu sees.